

LADIK KATALIN VERSEI

HANDOXE, HAJÁBAN VILLAMOSJEGY

Oh, Botterhim, két lényé oszolhatsz
Te, aki alszol, világi sikereiddel: titkos büntudattal
gyötört, világ szájára került kredenc!
Kirakatban sokszorozódsz FESZTHUMUSZ kedvence
és ígéretes reménysége, zamatos, friss golyó: halálos.

Handoxe, aki alszol dermedt fügékben,
hajadban hegesztőpisztollyal,
rövidlátó, gyötört szemed megsokszorozódik:
több lényé szakadhat.
Botterhim! Te, aki bennem alszol
és villamosjeggyé szakadsz velem,
ne hagyj el, ne hagyj el.

CIPRUS, ITT A FAGYOTT TENGERNÉL

Hátra se fordulj, gyönyöröd keresni,
rajtad kívül nem épít senki hajót.
Világítótorony vagy,
magad köré gyűjtöd a fényt.
Villám sújt, gyönyörét hagyja benned,
habjától sírásba vagy kacagásba fulladsz, egyre megy,
a Pannon-tengeren csak te építesz hajót.

Térben és időben párhuzamosan hullámszik
egy eperfa, fagyott káposztalepkékkel teli.

Egy fiúúú- hogy gyönyörét lelje benne,
 káposztalepkét élesztget, s épít neki piciny hajót
 habból, fényből, zúzmarából.
 Hátra se fordulj a gyönyörtől,
 a fiúúú zokogásától vagy kacagásától,
 hogy villámokat gyűjtson benned!
 Vagy aki vagy, Bolygó hollandi a Pannon-tengeren,
 a Párhuzamos Világok és Fiúúúja káposzta árusa.

HATTYÚTOJÁS GÓZBEN, DALBAN

Beke Lászlónak

Homlokán „Légy tilos” ars poetica.
 Torkában önműködő piros haboltó,
 melyet a hattyú oltására használ.
 A selyemgombóc kizárólag a „belső tüzekre” irányul,
 s merőben új anyanyelvet alakít ki.
 Az alkimista tükör: Tűzvész makett.
 Életművész jelenléte a „második valóságban” teljesedik ki:
 Fluxus hattyú modell.

Fehér éjszakában égő ejtőernyő.

HAJNAL KÖZELEDTÉN, AZ ÁLOM TORKOLATA ELŐTT

Elosonok, mielőtt még felébrednék.
 A fű nem fű az égi pázsiton.
 Elosonok széttárt szárnyaimon.
 Most igyál fáról vagy kőről.
 Miféle állat lakik benned? Másképp sikoltott.
 Lehajló ágain Pandóra virágzik.
 Kagylóarcába a bűn csendes, alig felhő.
 Távoli karja lehullik fájáról a jeges szélben.
 A szárnyai. Vedd el!

Maradni csak örökre tudtam volna.

A MÁGIA HAJNALÁN HOMOKÓRA

ahol a dualizmus a legemberibb betegség.
A kötél vége. Csak az élet lezárásánál látszik
egy vékony, fehér csík, talán ösvény,
ahol a bal kéz ujjai ismerhetők fel.
Vágya a sakál szeme:
két világ, a múlt és a jövő,
a külső és a belső valóság átfolyásai,
a homokóra torka, ahol a kettő találkozik.

A hajnal átdöfi az ablakot.
Árnyékot vet a fejét összekötő lóval.
Így csak a képkivágás látszik, az ismeretlen gyilkos
falra vetülő árnyéka. A képmezőn túl
azt sugallja, hogy az „élők” többen vannak.